

2994

Fimmtudaginn 30. nóvember 1995.

Nr. 343/1994.

Vilborg Yrsa Sigurðardóttir

(Jón Steinar Gunnlaugsson hrl.)

gegn

íslenska ríkinu

(Jón G. Tómasson hrl.)

Handtaka. Gæsluvarðhald. Skaðabótamál.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Hrafn Bragason, Garðar Gíslason og Guðrún Erlendsdóttir.

Áfrýjandi skaut málinu til Hæstaréttar með stefnu 8. ágúst 1994. Hún krefst þess, að stefndi verði dæmdur til að greiða sér miskabætur, að fjárhæð 3.000.000 króna, með dráttarvöxtum samkvæmt III. kafla vaxtalaga nr. 25/1987 frá 2. júní 1989 til greiðsludags og málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti, eins og málið væri ekki gjafsóknarmál.

Stefndi krefst staðfestingar hins áfrýjaða dóms og málskostnaðar fyrir Hæstarétti. Til vara krefst hann lækkunar á stefnukröfum og niðurfellingar málskostnaðar.

Fyrir Hæstarétt hefur verið lögð skýrsla sú, er áfrýjandi gaf fyrir Héraðsdómi Reykjavíkur 7. maí 1993 í máli sínu gegn stefnda vegna haldlagningar bifreiðarinnar R-49061, sem dæmt var í Hæstarétti 9. mars 1995.

Áfrýjandi krefst í fyrsta lagi bóta vegna ólögmætrar handtöku 2. júní 1989 samkvæmt 151. gr. laga nr. 74/1974 um meðferð opinberra mála og í öðru lagi vegna óleyfilegs gæsluvarðhalds samkvæmt 1. mgr. 152. gr. eða gæsluvarðhalds að ósekju. Samkvæmt gögnum málsins var handtaka áfrýjanda 2. júní 1989 heimil samkvæmt 4. tl. 61. gr. laganna, og gæsluvarðhald áfrýjanda var staðfest með dómi, enda geta brot á lögum um ávana- og fíkniefni nr. 65/1974 með síðari breytingum varðað fangelsi allt að sex árum. Ber þá að skoða, hvort áfrýjandi sætti gæsluvarðhaldi að ósekju og fullnægði skilyrðum 150. gr. laga nr. 74/1974 til bóta.

Svo sem greinir í hinum áfrýjaða dómi, var háttsemi sú, er áfrýjandi var í ákæru borin, tvíþætt, þ. e. afhending peninga til kaupa á kókaíni og neysla kókaíns. Skilyrði niðurlagsákvæðis 2. tl. 150. gr. laga nr. 74/1974 er, að fremur megi telja áfrýjanda líklega til að vera sýkna af háttseminni en seka. Um hina fyrst greindu háttsemi, afhendingu peninga til kaupa á kókaíni, er ekki um það deilt, að áfrýjandi afhenti sambúðarmanni sínum greinda 666 bandaríkjadollara að morgni 12. október 1988 og að sambúðarmaðurinn afhenti þá öðrum manni, sem var á leið til Bandaríkjanna sama dag til þess að kaupa kókaín. Vitni hafa borið, að áfrýjandi hafi verið viðstödd þessa afhendingu og að þau hafi vitað, til hvers peningarnir voru afhentir. Er þá eftir sú spurning, hvort áfrýjandi hafi sýnt fram á, að telja skuli hana líklega til að hafa ekki haft vitneskju um, til hvers nota ætti peningana. Af málavöxtum svo og af framburði, sem rakinn er í dómi sakadóms Reykjavíkur 5. júní 1990 og prentaður með dómi Hæstaréttar 1991, bls. 522, í máli ákærvaldsins gegn sambúðarmanni áfrýjanda, er ekki unnt að telja fremur líklegra, að áfrýjandi sé sýkn en sek af þessari háttsemi. Áfrýjandi játaði á sig neyslu kókaíns og að hafa veitt það öðrum og fullnægði þegar af þeirri ástæðu ekki skilyrðum 2. tl. 150. gr. laganna varðandi þá háttsemi. Er þá ekki þörf á að líta til skilyrða 1. tl. 150. gr. laganna og fjalla um framburð áfrýjanda hjá lögreglu með hliðsjón af þeim.

Verður hinn áfrýjaði dómur því staðfestur.

Áfrýjandi greiði stefnda málskostnað fyrir Hæstarétti, svo sem í dómsorði greinir.

Gjafsóknarkostnaður áfrýjanda, þar með talin málflutningsþóknun lögmanns hennar, Jóns Steinars Gunnlaugssonar hæstaréttarlögmanns, 150.000 krónur, greiðist úr ríkissjóði.

D ó m s o r ð :

Hinn áfrýjaði dómur skal vera óraskaður.

Áfrýjandi, Vilborg Yrsa Sigurðardóttir, greiði stefnda, íslenska ríkinu, 100.000 krónur í málskostnað fyrir Hæstarétti.

Gjafsóknarkostnaður áfrýjanda greiðist úr ríkissjóði, þar með talin málflutningsþóknun lögmanns hennar, Jóns Steinars Gunnlaugssonar hæstaréttarlögmanns, 150.000 krónur.

Dómur Héraðsdóms Reykjavíkur 30. júní 1994.**I.**

Mál þetta, sem dómtekið var þriðjudaginn 14. júní sl., er höfðað fyrir Héraðsdómi Reykjavíkur af Vilborgu Yrsu Sigurðardóttur, Sefgörðum 28, Seltjarnarnesi, með stefnu, birtri 28. júní 1993, á hendur dómsmálaráðherra og fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs.

Dómkröfur stefnanda.

Þær eru, að stefndu verði gert að greiða stefnanda miskabætur, að fjárhæð 3.000.000 kr., með dráttarvöxtum [...]. Þá er gerð krafa um málskostnað.

Dómkröfur stefndu.

Þær eru aðallega, að þeir verði sýknaðir af öllum kröfum stefnanda og tildæmdur málskostnaður úr hendi hennar að mati dómsins, en til vara, að stefnukrafa verði stórlega lækkuð og í því falli verði málskostnaður látinn niður falla.

II.*Málavextir.*

Málavextir eru þeir, að í lok apríl 1989 hófst á vegum lögreglunnar í Reykjavík rannsókn á fíkniefnamisferli, sem gekk meðal manna undir nafninu „stóra kókaínmálið“. Snerist það um innflutning, meðhöndlun og dreifingu á tæplega 1 kg af kókaíni, sem flutt var til landsins haustið 1988. Undir rannsókn málsins voru yfir 50 manns yfirheyrðir, nokkrir handteknir og 7 hnepttir í gæsluvarðhald, þ. á m. stefnandi máls þessa.

Í rannsókn málsins beindist grunur einkum að þremur mönnum sem höfuðpaurum þess. Einn þeirra var Ólafur Þór Þórhallsson, sambýlismaður stefnanda. Sat hann í gæsluvarðhaldi samfleytt í 210 daga, frá því að hann var handtekinn 11. maí 1989. Með dómi Hæstaréttar, H. 1991, 522, voru þessir menn allir sakfelldir og dæmdir fyrir aðild sína að málinu.

Stefnandi var upphaflega handtekin ásamt sambýlismanni sínum að kvöldi 11. maí 1989, en látin laus þá um nóttina á eftir. Hún var síðan yfirheyrð sem grunuð 17. maí 1989. Stefnandi var loks handtekin að nýju að lokinni yfirheyrslu, sem hún hafði verið boðuð til 2. júní 1989, og daginn eftir var henni gert með úrskurði sakadóms í ávana- og fíkniefnamálum að sæta gæsluvarðhaldi til 16. júní s. á. Þann dag var stefnanda gert að sæta áframhaldandi gæsluvarðhaldi til 12. júlí s. á. Var sú niðurstaða staðfest af Hæstarétti 23. júní s. á., sbr. H. 1989, 1976. Hinn 5. júlí var stefnandi látin laus úr gæsluvarðhaldi.

Forsendur gæsluvarðhaldsúrskurðanna yfir stefnanda voru m. a. þær, að gögn málsins bentu til þess, að hún væri meira viðriðin málið en hún vildi

vera láta. Langlíklegast væri, að henni hefði verið kunnugt um fíkniefna-innflutninginn og dreifingu, auk þess sem grunsemdir hefðu styrkst um refsiverða aðild hennar að málinu. Var gæsluvarðhaldsvist stefnanda studd heimild í 1. tl. 67. gr. 1. nr. 74/1974, þar sem rannsókn útheimti, að henni yrði haldið í gæslu.

Með ákæru, dags. 30. október 1989, var stefnandi ákærð fyrir að hafa í fyrsta lagi afhent sambýlismanni sínum 666 dollara gagngert til kókaín-kaupa haustið 1988, en í öðru lagi var hún ákærð fyrir neyslu kókaíns. Með dómi Héraðsdóms Reykjavíkur, upp kveðnum 18. janúar 1993, var stefnandi sýknuð af báðum ákæruliðum. Segir í dóminum um fyrra ákæruatriðið, að ekkert hafi komið fram í málinu, sem styddi það eða sannaði. Varðandi síðara atriðið var sök talin fyrnd. Dómi þessum var ekki áfrýjað.

Stefnandi krefur í máli þessu um miskabætur, þ. e. bætur fyrir andleg óþægindi, hneisu og röskun á stöðu og högum, vegna ólögmætrar og óréttmætrar handtöku og gæsluvarðhalds að ósekju.

III.

Málsástæður stefnanda.

Stefnandi kveður umrætt gæsluvarðhald hafa haft í för með sér gríðarlega röskun á högum sínum auk mannorðshnekkis. Rannsókn málsins hafi vakið mikla athygli, og þeir aðilar, sem úrskurðaðir voru í gæsluvarðhald vegna rannsóknar þess, hafi samstundis hlotið mikla fordæmingu almennings, enda ráðstöfun og sala fíkniefna með svívirðilegri glæpum að almenningsáliti. Engu hafi breytt í því sambandi, þótt stefnandi væri ekki nafngreind opinberlega, enda hafi fljótt kvisast, hver hún væri, ekki síst í því umhverfi, sem hún og fjölskylda hennar hafi búið í á þeim tíma. Hjónagörðum við Háskóla Íslands. Hið fyrirvaralausa gæsluvarðhald hafi leitt til þess, að stefnandi, sem sé menntaður verkfræðingur, hafi ekki getað sinnt kennslustörfum, sem hún hafði tekið að sér sumarið 1989, m. a. við Háskóla Íslands. Hafi það valdið henni auk fjártjóns verulegum álitshnekki. Erfiðast hafi þó reynst stefnanda að setta sig við fimm vikna aðskilnað frá fjögurra ára gömlum syni sínum, sem komið hafi verið fyrir hjá vandaðmönnum og þannig fyrirvaralaust verið sviptur forsjá beggja foreldra sinna.

Bótakröfur sínar reisir stefnandi á eftirfarandi málsástæðum og laga-stoðum:

1. Stefnandi krefst bóta fyrir ólögmæta og þarflausa handtöku skv. 151. gr. 1. nr. 74/1974, sbr. 150. gr. s. l. Ljóst sé, að bótakrafa stefnanda eigi sér stoð bæði í 1. og 2. tl. nefndrar 151. gr., þ. e., hvað varði handtöku hennar 2. júní 1989.

2. Bótakröfu vegna ólögðs gæsluvarðhalds og/eða gæsluvarðhalds að ófyrirsynju styður stefnandi eftirfarandi rökum:

2. 1. Að gengnum dómi Héraðsdóms Reykjavíkur 18. janúar 1993 sé ljóst, að stefnandi hafi verið algerlega sýknuð. Samkvæmt 1. tl. 69. gr. 1. nr. 74/1974 megir ekki beita gæsluvarðhaldi, ef brot geti ekki að lögum varðað þyngri refsingu en sektum eða varðhaldi. Hafi því verið óheimilt að beita gæsluvarðhaldi í tilviki stefnanda. Hvað ætlaða neyslu stefnanda á kókaíni varði, sem af Héraðsdómi sé talið sannað, að hún hafi gerst sek um, sé ljóst, að það geti engin áhrif haft á bótarétt hennar hér að lútandi. Í fyrsta lagi hafi hugsanleg neysla stefnanda á kókaíni ekki verið forsenda fyrir gæsluvarðhaldsúrskurðunum yfir henni á sínum tíma. Þar hafi aðrir hlutir komið til. Í öðru lagi geti engum úrslitum ráðið, þó að refsiramma 1. mgr. 5. gr. laga um ávana- og fíkniefni nr. 65/1974, sbr. 1. gr. 1. nr. 13/1985, sem stefnandi hafi verið talin hafa brotið, fari fram úr þessum viðmiðunarmörkum. Það hljóti að vera sú refsing, sem í raun sé til unnið, sem skipti máli, þegar það sé metið, hvort gæsluvarðhald hafi verið óleyfilegt, eins og það sé orðað í 1. mgr. 152. gr. 1. nr. 74/1974. Í því sambandi bendir stefnandi sérstaklega á þá forsendu héraðsdómarans í refsimálinu gegn stefnanda, að þar sem refsing fyrir neyslu hefði ekki farið fram úr fésekt, sé brotið fyrnt. Í þriðja lagi sé sú niðurstaða héraðsdómarans, að neysla fíkniefna ein og sér sé refsiverð, alls ekki óumdeild. Í því sambandi sé sérstök athygli vakin á því, að neysla sé ekki tilgreind sérstaklega í refsheimild þeirri, sem byggt hafi verið á í þessu sambandi, þ. e. 4. mgr. 2. gr. 1. nr. 65/1974. Hins vegar hafi stefnandi engan hag haft af því að áfrýja niðurstöðu héraðsdóms til þess að fá þessari forsendu dómarans hnekkt, enda hafi hún verið sýknuð í málinu.

2. 2. Verði ekki fallist á, að gæsluvarðhald yfir stefnanda hafi verið ólögðmætt og því bótaskyldt í skilningi 1. mgr. 152. gr. 1. nr. 74/1974, sé því haldið fram, að um gæsluvarðhald að ófyrirsynju hafi verið að ræða, sbr. 2. mgr. 152. gr., sbr. 150. gr. s. 1. Ljóst sé, að stefnandi fullnægi í hvívetna skilyrðum 1. og 2. tl. nefndrar 150. gr. fyrir skaðabótum.

2. 3. Um bótakröfu stefnanda vísar stefnandi loks til undirstöðu- eða grunnraka 18. kafla 1. nr. 74/1974.

Málsástæður stefndu.

Stefndu kveða ekki verða betur séð en stefnandi rökstyðji kröfugerð sína með vísan til lagaákvæða, sem dómstólar hafi þegar tekið afstöðu til í þessu máli. Þannig sé í stefnu vitnað til 59. gr., 61. gr. og 67. gr. 1. nr. 74/1974. 59.

og 61. gr. laganna fjalli um, hvenær réttlætanlegt sé að handtaka mann, og 67. gr. segi, að því aðeins skuli setja mann í gæsluvarðhald, að ástæða þyki til þess að ætla, að hann hafi gerst sekur um refsiverða hegðun. Kveðinn hafi verið upp úrskurður um gæsluvarðhald yfir stefnanda og hann staðfestur með dómi Hæstaréttar, sem áður hafi verið vitnað til. Það sé því ljóst, að tilvísun til þeirra þriggja lagaákvæða, sem að framan séu nefnd, geti með engu móti orðið til stuðnings kröfugerð stefnanda, og eigi það raunar einnig við um 151. gr., en stefnandi rökstyðji bótakröfu sína einkum með vísan til 150. og 151. gr. l. nr. 74/1974.

Þá styðji stefnandi kröfugerð sína við 1. tl. 69. gr. l. nr. 74/1974, sem segi, að ekki megi beita gæsluvarðhaldi, ef brot geti ekki að lögum varðað þyngri refsingu en sektum eða varðhaldi. Í 65. gr. stjórnarskrárinnar sé samsvarandi ákvæði, sem nefni einfalt fangelsi.

Eins og áður segi, hafi úrskurður sakadóms í ávana- og fíkniefnamálum um gæsluvarðhald stefnanda verið staðfestur af Hæstarétti, og hafi því verið búið að skera úr um það, að beita hafi mátt 1. tl. 69. gr. l. nr. 74/1974 í þessu tilviki. Sýnist frekari vangaveltur í því efni vera óþarfar. Auk þess sé á það bent, að í ákæruskjali á dskj. nr. 6 sé tekið fram, að brot þetta teljist varða við lagaákvæði, sem öll geti leitt til þyngri refsinga en sekta eða varðhalds. Héraðsdómur komist einnig að þeirri niðurstöðu, að stefnandi hafi gerst brotleg við 4. mgr. 2. gr. l. um ávana- og fíkniefni nr. 65/1974 með því að neyta fíkniefna og játa á sig það brot. Með vísan til þess, sem að framan hafi verið sagt, skipti að sjálfsögðu engu máli, þó að héraðsdómari hafi haft í huga að dæma vægari refsingu en fangelsi, ef brot stefnanda hefði ekki verið fyrnt.

Af því, sem að framan segi, komi vitanlega ekki til álita að beita ákvæðum 152. gr. l. nr. 74/1974, sem nú samsvari 177. gr. l. nr. 19/1991, og komi þá til athugunar, hvort kröfugerð stefnanda verði með réttu reist á 150. og 151. gr. l. nr. 74/1974, sbr. 175. og 176. gr. l. nr. 19/1991. Virðist 2. tl. 150. gr. vera eina ákvæðið, sem til álita komi í þessu sambandi.

— — —

IV.

Forsendur og niðurstaða.

Bótakrafa stefnanda er þrífætt. Hún krefst í fyrsta lagi bóta fyrir ólög-mæta og þarflausa handtöku skv. 1. og 2. tl. 151. gr. l. nr. 74/1974, sbr. 150. gr. s. l. Í öðru lagi krefst hún bóta fyrir ólögsmætt gæsluvarðhald og að lok-um fyrir gæsluvarðhald að ófyrirsynju.

Þær forsendur, sem leiddu til þess, að stefnandi var handtekin án dóms-úrskurðar, hafa ekki verið lagðar fyrir dóminn. Hins vegar liggur fyrir, að

gæsluvarðhald stefnanda, sem úrskurðað var í kjölfar handtökunnar og síðan framlengt með úrskurði sakadóms í ávana- og fíkniefnamálum 16. júní 1989, var staðfest með dómi Hæstaréttar 23. sama mánaðar. Er sá dómur endanlegur, að því er varðar lögmati gæsluvarðhaldsins og handtökunnar, sem var undanfari þess. Þá hefur stefnandi ekki sýnt fram á, að framkvæmd handtökunnar hafi verið með þeim hætti, sem segir í 2. tl. 151. gr. 1. nr. 74/1974.

Fyrir liggur, að stefnandi var sýknuð af öllum kröfum ákærvalds með dómi Héraðsdóms Reykjavíkur 18. janúar 1993. Brot þau, sem stefnandi var ákærð fyrir, gátu varðað fangelsisrefsingu, og er ekki fallist á þá lögskýringu stefnanda, að lögmati gæsluvarðhalds skv. 1. tl. 69. gr. 1. nr. 74/1974 verði metið eftir á eftir því, hver endanleg niðurstaða dómsmáls verður. Skilyrði þessa ákvæðis er uppfyllt, ef brot getur að lögum varðað þyngri refsingu en sektum eða varðhaldi.

Bótakröfu stefnanda, sem reist er á ólögmati handtöku og ólögmatu gæsluvarðhaldi, er því hafnað skv. fransögðu.

Fyrir liggur, eins og að framan greinir, að stefnandi var sýknuð með óáfrýjuðum dómi Héraðsdóms Reykjavíkur 18. janúar 1993. Skilyrði þess, að hún eigi bótakröfu á hendur ríkissjóði skv. 2. tl. 150. gr. 1. nr. 74/1974, eru auk sýknudómsins þau, að fremur megi telja hana líklega til að vera sýkna en seka.

Stefnandi var ákærð annars vegar fyrir að hafa afhent sambýlismanni sínum, Ólafi Þór Þórhallssyni, 666 bandaríkjadali til kaupa á kókaíni og hins vegar að hafa neytt kókaíns í nokkur skipti í Reykjavík. Voru brot hennar talin varða við 2. gr., sbr. 5. gr. 1. nr. 65/1974 um ávana- og fíkniefni, sbr. 1. nr. 60/1980, sbr. 9. gr. 1. nr. 75/1982, sbr. 1. nr. 13/1985, og 2. gr., sbr. 10. gr. reglugerðar um meðferð ávana- og fíkniefna nr. 16/1986, sbr. 2. gr. reglugerðar nr. 177/1986, sbr. auglýsingu nr. 314/1981.

Brot gegn framangreindum ákvæðum geta varðað sektum, varðhaldi eða fangelsi allt að sex árum.

Í niðurstöðu framangreinds dóms Héraðsdóms Reykjavíkur, hvað varðar fyrra ákæruatriði, segir svo m. a.:

„A. Afhending á 666 dollurum til Ólafs Þórs til kaupa á kókaíni.

Ákærða hefur frá upphafi neitað því að hafa afhent Ólafi Þór umrædda fjárhæð, til þess að keypt yrði fyrir hana kókaín. Sagði hún í lögregluskýrslu 8. júní, að hún hefði átt 666 dollara inni á gjaldeyrisreikningi í Búnaðarbankanum og tekið þá út að beiðni Ólafs Þórs og afhent honum. Hefði Garðar Bragason, sem rak bílaleigu með Ólafi, verið á förum til Bandaríkja-anna og vantað dollara. Hefði fúslega látið þá af hendi (sic í dskj. nr. 7).

Hún mundi ekki eftir því að hafa séð, þegar Ólafur lét Garðar hafa dollarana eða að Garðar borgaði fyrir þá, enda hefði hún verið upptekin við nám sitt í Háskólanum. Ekkert er komið fram í málinu, hvorki hjá Garðari Bragasyni, Ólafi Þór Þórhallssyni né heldur í frásögn lögreglumannanna Björns Halldórssonar og Reynis Kjartanssonar af óformlegum viðræðum þeirra við ákærðu í Síðumúlafangelsi, sem hnekkir þessari neitun hennar. Ber af þessari ástæðu að sýkna hana af ákæru að þessu leyti.“

Eins og fram kemur í forsendum dómsins, lagði stefnandi til nokkra fjármuni, sem upplýst er, að voru notaðir til að fjármagna hluta fíkniefnakaupanna. Stefnandi hefur haldið við þann framburð sinn, að hún hafi ekki vitað, til hvers þeir fjármunir fóru, og var þeim framburði hennar ekki hnekk. Hins vegar kemur fram í lögregluskýrslum töluvert ósamræmi í því, í hvað þessir peningar voru notaðir. Þá kemur einnig fram misræmi í framburði hennar hjá lögreglu, bæði hvað varðar lykil að bankahólfi sem og neyslu hennar og meðferð fíkniefna. Þá er ósamræmi í framburði stefnanda annars vegar og Garðars Bragasonar, ákærða í sakamálinu, Sigurðar Axelsonar, Jóhönnu Axelsdóttur og Hólmfríðar Arnardóttur, vitna í því máli, hins vegar um vitneskju og hlutdeild stefnanda að málinu. Enn fremur er ósamræmi í framburði stefnanda annars vegar og vitnanna Guðlaugs Magga Einarssonar og Guðbjargar Sævarsdóttur hins vegar um kaup á bifreið. Samkvæmt skýrslu Reynis Kjartanssonar rannsóknarlögreglumanns eftir óformlegar viðræður við stefnanda 13. júní 1989, dskj. nr. 38, og skýrslu Björns Halldórssonar rannsóknarlögreglumanns eftir óformlegar viðræður við stefnanda 14. júní 1989 má ráða, að stefnandi hafi verið meira viðriðin málið en fram kemur í formlegum skýrslum hennar.

Það liggur fyrir, að stefnandi játaði á sig neyslu kókaíns í tvö skipti. Sýkna af því ákæruatriði byggðist á fyrningu, þar sem dómari hafði í huga, að refsing stefnanda hefði ekki farið fram úr fésekt. Af hálfu stefnanda er því haldið fram, að neysla stefnanda á kókaíni hafi ekki verið grundvöllur gæsluvarðhaldsins, heldur ætluð hlutdeild hennar í fíkniefnakaupum.

Kókaínneysla stefnanda var hluti af því fíkniefnamisferli, sem hún var talin eiga hlutdeild að, en refsing vegna neyslunnar einnar gat lögum samkvæmt varðað fangelsi.

Þegar allt framanritað er virt, þykir stefnandi ekki hafa sýnt fram á, að hún verði fremur talin vera sýkn en sek af ákæruatriðum í sakamálinu. Brestur því skilyrði 2. tl. 150. gr. 1. nr. 74/1974 fyrir bótaskyldu stefnda ríkisjóðs, og ber að sýkna hann af öllum kröfum stefnanda í máli þessu.

Málkostnaður milli aðila fellur niður.

Samkvæmt 178. gr. 1. nr. 19/1991 greiðist kostnaður stefnanda af málinu,

þar með talin málflutningsþóknun lögmanns hennar, Jóns Steinars Gunnlaugssonar hrl., 115.000 kr., úr ríkissjóði. Hefur þá ekki verið tekið tillit til virðisaukaskatts.

Sigríður Ólafsdóttir héraðsdómari kvað upp dóminn.

D ó m s o r ð:

Stefndu, dómsmálaráðherra og fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs, skulu vera sýknir af öllum kröfum stefnanda, Vilborgar Yrsu Sigurðardóttur, Sefgörðum 28, Seltjarnarnesi.

Málskostnaður milli aðila fellur niður.

Gjafsóknarkostnaður stefnanda, þar með talin málflutningsþóknun lögmanns hennar, Jóns Steinars Gunnlaugssonar hrl., 115.000 kr., greiðist úr ríkissjóði.
